

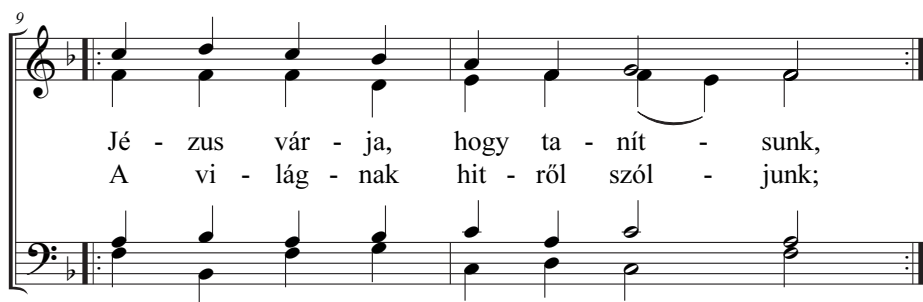
162. Szent sebének áradása...

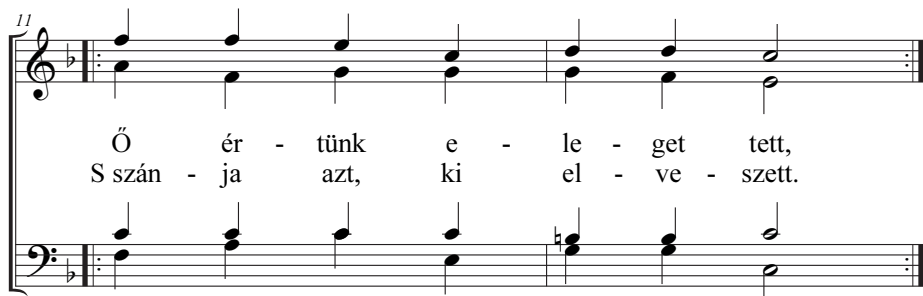
1. Szent se - bé - nek á - ra - dá - sa Áld - ja ke - reszt - vi - zün - ket;

Ezt az i - ge így ta - nít - ja E - re - jé - vel Is - ten - nek!

Jé - zus vár - ja, hogy ta - nít - sunk,
A vi - lág - nak hit - ről szól - junk;

Ő ér - tünk e - le - get tett,
S szán - ja azt, ki el - ve - szett.

13

Ve-gyé-tek fel – szól az Á - men – Az A - tyá-nak szent ne - vé - ben,

17

A Fi - ú szen - ve-dé-sé - ben, S a Szent-lé - lek ö - rő-mé - ben!

2. Mint a víz hordá az árban Noé házát életre,
Úgy árad szét e világban A kegy minden emberre;
Higgyünk Jézus kegyelmében, A keresztség erejében,
Áldást nyújt, békességet, És élő reménységet.
Istenben kell tehát hinni, Mert hangzanak szent igéi:
Együtt van a hit s keresztség, Mint a bűn s a hitetlenség.
3. Hit szeme a forrást látja, Mely az igéből ered,
Azt, hogy Istennek báránya Eltörli a bűnöket;
Kegye, hatalma végtelen, Így boldogít minket Isten,
Ki a szent keresztségre Lelke által vezette
Azt, akinek megbocsátott; És akiket elfogadott,
Azok az Ő gyermekei, Majdan boldog örökösi.
4. Ádám ama régi sarja Azért kell, hogy elvessen,
Hogy a régi ember újra Szent és tiszta lehessen:
Így meghal a bűnbánatban, De él hite nyugalmában.
Minden vétek éntőlem Ezentúl távol legyen,
Ha meghaltam a Krisztusban, Életemben megújultam,
Lélekben újjászülettem, S öröklétre felkészültem.